

[Aksel Larsen.]

lem hr. Poul Hansen (Kalundborg) i, når han engang får lov til at tale, at påstå, at arbejdsløsheden slet ikke er værre, end den var i fjor. Samtidig må den arbejdende befolkning nedsætte sit forbrug; det er noget, som muligvis kan fryde hjerner, der kun beskæftiger sig med forbruget rent talmæssigt eller statistisk, at kigge på det nedsatte forbrugs eventuelt gunstige virkninger på valutakassen, men man burde tænke på noget andet, nemlig, at en nedsættelse af befolkningens forbrug, der i forvejen så sandt for dyden ikke er for højt, kan få meget alvorlige følger for menneskene, ikke mindst for børnene.

Jeg sagde, at der ikke var sket noget siden den 4. oktober, eller at der var sket meget lidt. Der er sket det meget lidt, at regeringen efter en betænkningstid, som den med vilje gjorde så lang som muligt, sammenkaldte nogle repræsentanter for det, man kalder erhvervenes organisationer, til en såkaldt rundbordskonference. Når man gør sig bekendt med det communiqué, der blev udsendt fra rundbordskonferencen, kan man nok sige, at hvis der var nogen, der havde ventet, at den skulle bringe positive resultater, så måtte de bagefter sige til sig selv: bjerget barslede og fødte en mus.

Det offentliggjorte communiqué siger uhyre lidt, men det fastslås dog, at der fandt en uformel drøftelse sted af den økonomiske situation, herunder særlig den seneste tids prisudvikling og mulighederne for at bremse stigningen i omkostningsniveauet. Ja, disse beskedne linier er i sig selv talende. Altså, man drøftede prisudviklingen, men man drøftede ikke alvorligt, hvad man kunne gøre for at standse prisudviklingen. Derimod drøftede man muligheden for at bremse stigningen i omkostningsniveauet. Det var dér, man havde sin interesse.

Måske virker det trættende på mange af de ærede medlemmer, men jeg er nødt til at gentage, hvad mit parti har sagt adskillige gange, at når man taler om at bremse stigningen i omkostningsniveauet, tænker man kun på, hvordan man kan forhindre arbejderne i at få blot delvis dækning for de pristigninger, der er sket. Man tænker på, at priserne må gerne stige, om trent så vildt det skal være, men lønninger og andre arbejdsindtægter må helst ikke

stige, og hvis de endelig stiger, skal det være så lidt som muligt. Det er den slags tanker, man ganske øjensynligt har koncentreret sig om, hvis jeg skal dømme efter det udsendte communiqué fra mødet.

Det har, som det synes, ikke givet regeringen foranledning til at foretage sig noget. Statsministeren fremkom samme eftermiddag, som mødet havde været holdt, med en offentlig udtalelse om, at der ikke blev fremsat ønske om konkrete regeringsindgreb. Han sagde videre — jeg beder om tilladelse til et ganske kort citat:

„Mødet havde ikke indeholdt noget incitament for regeringen til at fremsætte en samlet plan i den nuværende situation. Regeringen har ikke i øjeblikket planer om indgreb. Spørgsmålet om avanceudvikling i handelen vil dog, således som det fremgår af denne korte meddelelse efter mødet, blive drøftet nærmere med de interesserede organisationer.“

Jeg troede ikke, at vi havde fået indført den korporative stat i Danmark. Det ser imidlertid ud til, at der er nogen, der mener, det ville være eftertragtelseværdigt at nå frem til en slags korporativ stat, eftersom regeringen så ganske øjensynligt gør sin stilling til indgreb eller ikke-indgreb afhængig af, hvorvidt nogle erhvervsrepræsentanter, der er samlet til rundbordskonference, ønsker eller ikke ønsker det. Statsministeren siger udtrykkelig, at der ikke blev fremsat noget ønske om regeringsindgreb, underforstået, at så kan regeringen naturligvis ikke foreslå sådanne indgreb. Han siger, at der end ikke under mødet fremkom noget incitament for regeringen til at fremsætte en samlet plan i den nuværende situation. Skal en regering lade sin politik bestemme af, hvad en sådan mere eller mindre tilfældig samling erhvervsrepræsentanter mener eller ikke mener? Jeg troede, at en regering skulle have en politik og fremkomme med sine forslag og sine planer udelukkende afhængig af, hvad den selv mener er det rigtige, og ikke afhængig af, hvad nogle erhvervsrepræsentanter mener.

Disse udtalelser af den højtærede statsminister blev fulgt op i artikler i den socialdemokratiske presse, således i en ledende artikel i „Social-Demokraten“ for den 24.